

צ'בזטי מוזהר"ן

קמא

דף נה:

עם

ביאור חברותא

ללימוד בעיון

תורה מזו

אמר שהמתמיד בלימוד ספרו יהיה נעשה איש כשר באמת

ובעל מה גדול כי יש בה עמקות נוראה שאין בשום ספר

(ה"מ שמו שמה)

מאמר מחאת כף בשעת התפלה

מספה"ק ליקוטי מוהר"ן

לשון רבנו, זכרנו לברכה

זמן ומקום אמירת התורה
תורה זו נאמרה בברסלב אחרי
סוכות שנת תקסג

הקדמה

כהמשך לתורה מד (שבאר בה יד תיקונים) ותורה מה (ביאר תיקון א') מוסיף כאן רבנו לבאר עוד ה' תיקונים שנעשים ע"י מחאת כפים בתפלה, וסה"כ נתבאר בג' תורות אלה כ' תיקונים שנעשים ע"י מחאת כפים בתפלה.

נראה שבתורה זו הדגש במחאת כפים היא יותר על בחי' היד והמדה השלישית שנעשית מהתכללות ימין ושמאל, שבידוע היא המכוונת ביותר על כתר רצונו ית' כיון שהיא בקו האמצעי, בחי' יעקב בחיר האבות, שהיה בחי' בריח התיכון דהיינו האמצעי שעולה עד הכתר וקושר את הכל בשלימות. בחמש בחי' –

א. מבאר שע"י מחאת כפים נכללות הימין והשמאל ואזי התפלה יוצאת מביניהן במדה ממוצעת בכוונה לשם שמים בלבד, בבחי' תיקון המשפט.

ב. מבאר שע"י מחאת כפים בתפלה נמתקים הדינים כי הדבור יוצא מגבורות ועל כן הגרון גמט' ג"פ אלקים וע"י מחאת כפים נכללות ומהתכללות נעשית בחי' יד שלישית וכל יד היא הוי"ה (דהיינו ד' אותיות הפשוטות ועוד י' אותיות של המילוי הן י"ד) וע"י מחאת כף בתפלה ממתקים הג' הויות את הג' אלקים, ונמתק הדין.

ג. עוד היא סגולה לזכרון כי עיקר השכחה היא ממוחין דקטנות דהיינו דינים, נמצא ע"י מחאת כפים בתפלה שממתיק הדין כנ"ל גם מתבטל השכחה וזוכה לזכרון.

ד. מבאר שע"י מחאת כפים בתפלה אזי נעשים ג' ידים כנ"ל וג"פ יד גמט' שם הקדוש מ"ב (ר"ת אנא בכח וכו') שהוא בבינה שהיא בחי' לב כמ"ש בפתח אליהו בינה ליבא ובה הלב מבין, נמצא שהמחאת כפים מוציא ומגלה את החשק שבלב אל הידים וע"י נמתק הדין

ה. מבאר שמחאת כפים בתפלה היא סגולה לבטל כל מחלקת בשרשה. כי כל המחלוקת נמשכים מבחי' קרח על אהרן, דהיינו שהבעל מחלוקת שהוא שמאל ודין לא רוצה להתבטל לחברו שהוא כלפיו מצד החסד, אבל ע"י מחאת כפים בתפלה נכללים הימין והשמאל זה בזה וזוהו ומתבטלים זה לזה ונעשה שלום. דהיינו אע"פ שגורם המחלוקת הוא צד הדין והשמאל אבל השלום הוא בהכרח שגם הימין יהיה נכלל בשמאל כדי לעשות שלום.

וזה רמוז בפסוק "האירו ברקיו תבל ראתה" דהיינו שע"י שנתראה התבל (תבל הוא התכללות שמאל וימין ע"י מחאת כפים, כי תבל גמט' ב"פ ריו, דהיינו ר"ו שהוא ג"פ חסד ימין, ור"ו שהוא גמט' גבורה שמאל) ע"י האיר ונמתק הברק שהוא כינוי למחלוקת כיון שהיא מתלקחת כברק.

ורמוז גם בפסוק "כל העמים תקעו כף" כי ימין חסד ע"ב ושמאל גבורה ר"ו, ועב וריו גמט' תקעו, וזהו תקעו כף דהיינו מחאת כפים התכללות ימין ושמאל, וע"י נעשה כל העמים, דהיינו שלום.

ואולי אפ"ל שפסוק ראשון האירו ברקיו רומז לביטול המחלוקת ופסוק שני כל העמים רומז לשלום, כמבואר בתורה נז את ח' שיש שלום בלא דיבור שהוא רק ביטול מחלוקת ויש שלום עם דיבור הוא שלום באמת.

עוד מבואר בסוף לשון מוהר"ת שכיון שמפיו דעת ותבונה על כן האדם בתפלתו יכול לדעת אם הוא במוחין דקטנות או דגדלות, ולכן המחאת כפים כדי להמתיק הדין ולעלות ממוחין דקטנות למוחין דגדלות זה דייקא בתפלה.

*

תורה מו [2]

מחאת כף בשעת התפלה, זה בחינות נתינת המטה בין צפון לדרום [2] / בחי' ממוצעת [3]
הרומז על שלימות הזיווג [1] ובתקוני הזוהר [4] מבואר כי ימין ושמאל חסד וגבורה הן זרועות הקב"ה והמטה היא

^א אדר תשע' הוגה ותוקן תמוז תשע"ג תיקון ה' אב תשפ"א

^ב לשון רבינו ז"ל נאמרה בברסלב אחרי סוכות תקסג

^ג * ברכות ה'

^ד עפ"י הפשט (רש"י ותוס' שם בגמ') עיקר הכוונה שלא יהיה בין מזרח ומערב מפני כבוד השכינה וא"כ צ"ע למה לא אמרו חז"ל שנתנית המטה לא תהא בין מזרח למערב שזה העיקר.

השכינה ורק כשהיא בין זרועותיו בסוד החיבוק הוא זמן הראוי לזיווג וסידור המטה ומחאת כפים למטה מעורר החיבוק למעלה. **כי מטה היינו בחינות זווג** [י], **בחינות תפלה** [תיקון יוד י"ז] **וע' תיקון נח** [י"א] שהיא זיווג קב"ה ושכינתיה, דהיינו התחברות שלנו אליו ית' וכמ"ש רבינו בתורה פד תנינא עפ"י הפסוק נפתולי אלקים נפתלתי שתפלה היא התחברות אליו ית'. **וצפון ודרום זה בחינות ידיים**² כידוע שמזרח נקרא קדם נמצא שצפון שמאל ודרום ימין בחי' יד ימין ויד שמאל/י"א לכן ע"י מחאת כפים זו בוו בתפלה נכללות זו בוו ואזי יוצאת התפלה מביניהן בבחי' שלישית ממוצעת (בחי' תפארת שהיא מהתכללות שני הגוונין חסד וגבורה) בבחי' זיווג והתחברות אליו ית' שבין צפון לדרום, דהיינו שלימות החיבור, רק לשם שמים.

וזה שהתפלל אבא בנימין (ברכות ה' ע"ב) [י"ז] לשון הגמ' שכל ימיו היה מצטער על שני דברים שתהא מטתו בין צפון ודרום ושיהא תפלתו סמוך למטתו דהיינו שהתפלה תיהיה כמו הזיווג, **היינו שלא יהיה הפרש בין התפלה לזיווג** [י"ז] וכמו שהזיווג בבחי' ממוצע בין צפון ודרום כך התפלה בבחי' ממוצע.

¹ עיין בן יהודע שכתב – ועיין ברכי יוסף א"ח סי' ג' סק"ב יעויין שם, והרב מדרש תלפיות כתב בשם הרמב"ן ז"ל מה שאמרו בין צפון לדרום הוא לשון מליצה, ורצונו לומר לא ישמש בתחלת הלילה ולא בסופו אלא באמצע, כי ידוע שהצפון הוא קר ולח ודרום הוא חם ויבש, ומזג האדם בתחלת הלילה הוא קר ולח ובסופו חם ויבש ובאמצע ממוצע בין הקור והחום וכו' עיין שם:

גם עיין כעין זה בפ' הגר"א על ספר היצירה פרק ה משנה ז'.

בספר הפליאה כתב שרומז לזיווג לשם שמים.

שער המצות – פרשת בראשית [טז] וענין נתינת המטה בין צפון לדרום הוא יהיה דוגמת אדה"ר כשנברא [יז] וכדוגמא שיעור קומה העליונה ראשו ויחו למזרח כנגד הדעת הנקרא מזרח ממזרח אביא זרעך [יט] ורגליו למערב, וא"ש. היפך סברת כל הפוסקים ז"ל ועיי"ש [יט] יסוד ומ' כנוכר אצלינו בענין נטילת הלולב [כ] וידו הימנית בדרום שהוא החסד ויד השמאלית בצפון שהיא הגבורה.

¹ **כי שלימות** ההשפעה היא בחי' יעקב קו האמצעי וכמשל המאכיל תינוק בבקבוק שמצד מדת החסד יש רצון להרחיב הנקב ומצד מדת הדין לצמצמו ושניהם הכח המפעיל אותם זה לא התינוק אלא המודה עצמה יש בה רצון להתבטאות אבל השלימות היא מדת התפארת שהיא בקו האמצעי שכל הכח המפעיל אותה זה טובת התינוק הכי נמי בכל השפעה וזיווג הקו האמצעי שצריך להיות הכח המכוין את ההשפעה הוא בבחי' תיקון המשפט המבואר בתורה ב' בחי' שהוא תלוי בתיקון הברית שאז כל המכוון הוא רק הכבוד שמים שיצא מההשפעה הזו, וזה רמזו חז"ל במה שציוו שתהא המטה בין צפון לדרום דהיינו שלא ישפיע מצד מדת החסד להשפיע ולא מצד הדין יפחד וימנע מלהשפיע, אלא כל מחשבתו יהיה רק על הכבוד שמים כיצד להשפיע באופן שיצא כבוד שמים הגדול ביותר.

¹ **תיקון סט** [דף צט:] – ומשפט **ומאן אתר אסתלקת** מאיזו בחינת יחוד נסתלקה השכינה, שעל ידי זה נאסר אלם הראשון בתשמיש המטה, ואמר **מימינא ומשמאלא** מזווע מיון וזווע שמאל עהס חסד וגבורה דז"ל, **דתתן הוה** כי עס היתה השכינה בסוד החיבוק בין שתי זרועות ז"ל, **ודא הוא רזא דעיבור** וזו סוד על עיבורי, שהיא אוחיות ע"ב רי"ז עהס סוד **חסד גבורה** כי חס"ד הוא כמספר ע"ב, גבורה כמספר רי"ז, ולפי שהפירי את השכינה מחסד וגבורה דז"ל, לכן לאוי שיאסר בתשמיש המטה שעל ידו נעשה עיבורי התחתון, ולמה לזכר שזוה תלוי עיבור התחתון, כי **ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין** ולא לחסד אמרו חכמי המשנה (במס' ביבמות דף ה ע"ה), **הנותן מטתו בין צפון לדרום** להיינו בין חסד וגבורה וגורם סוד החיבוק לשכינה, **הויין ליה בנים זכרים** יהיו לו בנים זכרים, כי סוד עיבור התחתון תלוי על ידי המשכת שפע מהשכינה השוכנת בין אפון לדרום עהס סוד חסד וגבורה על ז"ל.

² לעיל תורה ט אות ב'

³ בסופו בסוף דף כו.

⁴ דף צב.

² **תיקוני זהר** דף צב. ובההוא זמנא דאתפשטת מאלין לבושין, אתייחדת עם בעלה בקרוב בשרא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב') עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, דכך דרכא לאתייחדא דבר ונוקבא בקרוב בשר, ודא דבוקא (ג"א קורבא) דיחודא דלעילא, דלא יהא דבר חוצץ, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, **דכד בר נש מצלי ומייחד קודשא בריך הוא בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר**, (שכינתיה קרקוריה דקיר קירות הלב), דלא יעביד פרוד וקצוץ בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ורזא דמלה ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו, ערומים בקרוב בשרא בלא לבושא כלל, ובההוא זמנא דקודשא בריך הוא ושכינתיה כחדא בלא לבושא כלל, אתמר ביה ולא יכנף עוד מוריק, והיו עיניך רואות את מוריק. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מאי סיומא דקרא ולא יתבוששו, אמר ליה ברי באתר דאית ערוה אית בשת.

³ מתוצו - ידים

² **עיין רקנטי** בראשית ביאורו על זוהר ח"ג ק"ח: צפון ודרום הם זרועות עולם. וכן פשוט כי צפון ודרום הם ימין ושמאל כידוע שמזרח נקרא קדם וימין ושמאל הם זרוע ימין וזרוע שמאל שנקראים חסד וגבורה שהם בחי' ימין ושמאל

³ **ברכות דף ה'** – תניא אבא בנימין אומר על שני דברים הייתי מצטער כל ימי על תפלתי שתהא לפני מטתי ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום על תפלתי שתהא לפני מטתי מאי לפני מטתי אילימא לפני מטתי ממש והאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא רבי יהושע בן לוי מנין למתפלל שלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר שנאמר ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל לא תימא לפני מטתי אלא אימא סמוך למטתי ועל מטתי שתהא נתונה בין צפון לדרום דאמר רבי חמא ברבי חנינא אמר רבי יצחק כל הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים שנאמר וצפונך תמלא בטנם ישבעו בנים רב נחמן בר יצחק אמר אף אין אשתו מפלת נפלים כתיב הכא וצפונך תמלא בטנם וכתיב התם וימלאו ימייה ללדת והנה תומים בבטנה:

⁴ **עיין פני יהושע** שעפ"י הפשט (רש"י ותוס' שם בגמ') שהכוונה שיזכה שמיד כשקם מטתו יתפלל ושמטתו תיהיה מונחת בין צפון לדרום. קשה מי מעכב בעדו. ולמה הצטער כל כך ע"כ שמדובר בדבר שלא תלוי בו אלא מבקש מהקב"ה שיזכה לזה. ועפ"י רבינו מתורץ שבאמת עיקר התפלה היתה על התפילה שתידיה בבחי' זיווג. עי"ש מהרש"א שביאר שהתפלל שבניו יהיו חכמים ועשירים כמבואר בבי"ב הרוצה להחכים ידרים ולהעשיר יצפין.

וצ"ע מדוע רבינו השמיט הא דהיה מצטער גם על נתינת המטה בין צפון לדרום.

רבנו קיצר כאן בביאור כיצד הממוצע מתבטא בתפלה, ואולי יש לבאר עפ"י תורה ב' שזה בחי' תיקון המשפט (שכידוע היא מדת התפארת היוצאת משני צדדי החסד ודין) שעל ידו זוכה לתפלה בלא מחשבות זרות ולכוון בחרב התפלה לחוט השערה של הלשם שמים ולא יחטיא כמבואר בתורה ב' :

תיקון ב'

גם ע"י מחאת כף בתפלה נמתקים הדינים. כי יש ג' הוויות, שהם בחי' ג' ידיים, יד הגדולה יד החזקה יד הרמה [ט"ז]/י"ג, ויד ימין זה יד הגדולה, ויד שמאל זה יד החזקה, ובשעת הכאה שנתחברים יחד, זה בחי' יד רמה/י"ג) וכל יד היא הויה כי י"ד היא יוד אותיות של שם הויה במילוי והיא ד' אותיות שם העצם (כמבואר לקמן בלשון מוהרנ"ת). והדיבורים היוצאים הם יוצאים מהגרון, וגרון גימ' ג' פעמים אלקים עם הכולל $3 \times 86 = 258$ וגרון גמט' 259, והם הדינים שבגרון נמתקים ע"י ג' הוויות בחי' ג' ידיים שמתעוררים ע"י מחאת כף כנ"ל.

וז"פ וזה פירוש (תהלים קיט)/י"ט) נפשי בכפי תמיד וכו' כי ע"י כפי דהיינו מחאת כף, נמתק הדין בגרון, ויכול הנפש דהיינו הדיבור לצאת/י"ג, נפש, זה בחינות דיבור, כמו שכתוב (שיר השירים ה')/כ"א נפשי יצאה בדברו, ונפש היינו בחינות תפלה, כמ"ש (איוב יח)/כ"ב) טורף נפשו באפו (כ"ג)/כ"ד

ואולי אחרי שגילה רבינו שע"י מחאת כף מתקיים שמתנו בין צפון לדרום כבר אין מקום להצטער על כך ואבא בנימין כיון שלא ידע סוד זה היה מצטער.

וצ"ע אם כוונת רבינו שאצל הצדיק אבא בנימין הזיווג בודאי היה נקי ושלם ורק התפלה שאז באין מחשבות זרות עליה היה צריך בקשת רחמים וסיעתא דשמיא. ועיין תורה לב תנינא שיש יחוד תחתון בקדושה כוז שבו תלוי יחוד עליון עי"ש. ושם משמע שאצל הצדיק זה פשוט יותר ועיקר צריך מדגיש שגם אשתו תיהיה וכו' עי"ש

^ט עיין לקמן תורה קפ ועיין ע"פ שער מו פ"ו מ"ת וספר טעמי המצוות להאריז"ל משפטים מצות ראה

^י **עץ חיים** – שער מו פרק ז מ"ת – ענין שם מ"ב שיש בכל עולם מן ג' עולמות אבי" משא"כ בעולם עשיה כנוצר בכת"י בחסרון התקונים והנה אלו הם ששם מ"ב דאצילות הוא ד' אותיות פשוטים דהויה וי' אותיות מילוי אלפין שהם ג' מ"ה וכ"ח אותיות מילוי דילוי דאלפין. שם מ"ב דבריאה הם ב' שמות אהי"ה יה"ו וכן אהי"ה אשר אהי"ה שהוא גימטריא מ"ב ושם מ"ב דיצירה הם שם מ"ב הרמוז בר"ת אנא בכח שהוא אבגית"ץ כו'. (גם צריך שתדע כי ד' הויות הם א' הויה דע"ב דיודין באצילות והויה דס"ג דבריאה ודמ"ה ביצירה ודב"ן בעשיה והנה בכל הויה מן הגר"ה הנ"ל דאבי" יש בהם סוד מ"ב אתון כנ"ל כי ד' אותיות הפשוטים וי' אותיות המילוי וכ"ח אותיות דילוי המילוי הרי מ"ב דהויה דע"ב ודהויה דס"ג ודהויה דמ"ה אבל בהויה דב"ן שהוא בעשיה אין בה מ"ב אתון) **וצריך לבאר** טעם הדבר והענין הוא כי הנה סוד מ"ב הוא ג"פ י"ד וג"פ י"ד גימטריא מ"ב והם סוד ג' ידיים שהם י"ד הגדולה מימינא יד החזקה משמאלא יד הרמה באמצעיתא כנוצר בתקונים והם סוד חג"ת ובהם נכללין ד' תחתונים נהי"ם. כי הנה שם מ"ב יש בו ז' שמות כנודע לפי שהוא בוז"ת אמנם שרשו אינו נקרא רק בחג"ת לבד. והנה אדם דיצירה יש לו ג' ידיים שהם סוד שם מ"ב דאנא בכח כדי לאחוז עמהם את עולם העשיה להעלותו למעלה כמבואר אצלינו בסוד הקדישים ובתפלת השחר על אנא בכח הנאמר בעת הקרבנות. ואח"כ אדם דבריאה גם הוא אחוז בג' ידיו שהוא שם מ"ב שבו את עולם היצירה ומעלהו לבריאה. ואח"כ אדם דאצילות גם הוא אחוז בג' ידיו שהוא שם מ"ב שבו את עולם הבריאה ומעלהו אותו. אמנם העשיה שהוא עולם התחתון מכולם ואין עולם אחר למטה ממנו כדי שיצטרך להעלותו עמו לכן אין בו בחי' הג' יסדים הנ"ל ואין בו בחי' מ"ב:

^{י"א} **ההתכללות** היא לא חיבור חסד ודין אלא שנעשה בחי' חדשה דהיינו רחמים שהיא לא רק מיוזג החו"ג אלא היא מידה שנמצאת בקו האמצעי שע"ז נעשית בה שלימות שאין במדות שהן בבחי' צד וכמבואר לענין האבות והמשל על זה שמעתי מהריצ"ח שהחסד והדין הן מדות שהכח הפועל בהן היא המדה עצמה שבעל החסד מדתו כמו מכריחה אותו להשפיע ובעל הדין כמו מוכרח למדוד את ההשפעה ורק בעל הרחמים מדתו היא למדוד מה המקבל צריך, שזו השלימות שבה אין פסולת וכדמצינו באבות שיעקב נקרא בחזיר האבות. אבל החסד של אברהם יכול ליפול לניאוף והדין של יצחק לרצח. וכן ביאר הריצ"ח ענין נתינת הצדקה בשתי ידיים עפ"י המהר"ל שכשנתן בשתי ידיים אזי זה הוא בעצמו נותן אבל בימין או שמאל זה בחי' שהיד נותנת.

^{י"ב} **תהילים** פרק קיט (קט) נפְשִׁי בְכַפִּי תְמִיד וְתוֹרְתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי:

רש"י (קט) נפשי בכפי תמיד – הרבה נסתכנתי בסכנות רבות קרובות למיתה ואעפ"כ אני תורתך לא שכחתי (ע"ד חש בראשו יעסוק בתורה):

^{י"ג} **כי הדיבור** תחילת יציאתו הוא אל הגרון דהיינו קודם היותו דיבור תפילה הוא בגלות במיצר הגרון שליטת הדין ורק ע"י מחאת כף נמתק הדין ויוצא הדיבור מהגלות וכנ"ל תורה מה שעיקר גלות מצרים היה הדיבור בגלות.

ולפ"ז נפלא שג' ידיים הנ"ל גדולה חזקה ורמה הן פסוקים ביציאת מצרים. דייקא כי על ידם נמתק הדין שבמיצר הגרון דהיינו מצרים שע"ז יוצא הדיבור דהיינו עם ישראל מהגלות.

עיין תורה קסג ותורה סב שהגרון נקרא מיצר הגרון בחי' מצרים ועורף אותיות פרעה ותאוות אכילה וקנה ושת וורידין הם ג' שרי פרעה. וכשהם גוברים אזי לא נותנים לדיבור לצאת והוא כמו יוצא מהעורף.

^{י"ד} **שיר השירים** פרק ה (ו) פִתְחֵתִי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבַר נַפְשִׁי יִצְאָה בְּדַבְרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאֵתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנַנִי:

מצודות דוד – נפשי יצאה בדברו. כי כשפנה ממנה דיבר קשות לאמר לא אשוב עוד אליך ואמרה בשמעתי דבריו אלה כמעט יצאה נפשי מהפלגת הגעגועין:

^{י"ה} **איוב פרק יח** (ד) טוֹרֵף נַפְשׁוֹ בְּאָפוֹ הִלְמַעֲנָה תַעֲזוֹב אֶרֶץ וְיַעֲתֵק צוּר מִמְקוֹמוֹ:

הכוונה לגמ' ברכות ה: שם אבא בנימין למד מפסוק זה שהמתפלל עם חבריו בבית הכנסת ויוצא לפניו ומשאירו לבד טורפין לו תפלתו בפניו, נמצא שנפשו היינו תפלתו. **בכפי [כ"ה]**, היינו בחינות מחאת הכף, שע"ז מתעורר בחי' ג' ידים כנ"ל שהם ג' הויות כנ"ל שממתיקין את הג' אלקים שהם הדינים שבגרון שע"ז יכול דיבור התפילה לצאת משם מהגלות.

ע"ז ע"י מחאת כף בתפילה כנ"ל מתקיים ותורתך לא שכחתי [כ"ו], ר"ת של"ו, גימטריא ג' הויות וג' אלקים ג"פ כו הם 78 וג"פ פו הם 258 וביחוד הם 336 גמט' שלו, היינו המתקת הדינים וכמבואר בשער הפסוקים/כ"ו להאריז"ל עה"פ באיוב שלו הייתי ויפרפרי:

תיקון ג'

גם עיקר השכחה היא כ"ב ממוחין דקטנות/כ"ב, מבחינות אלקים, וכשממתיק את אלקים בכפיו כי מוחין דקטנות הם בגרון, וכשממתיק ע"י ג' הויות, ג' ידין, אזי עולה המוחין משם, ונעשה בחי' מוחין דגדלות, ע"ז ותורתך לא שכחתי דהיינו מתבטל השכחה, ולקמן בלשון מוהרנ"ת כתב והוא סגולה לזכרון :

תיקון ד'

מבאר שע"י מחאת כפים בתפלה אזי נעשים ג' ידים כנ"ל וג"פ יד גמט' שם הקדוש מ"ב שהוא בבינה (ר"ת אנא בכח וכו') שהיא בחי' לב כמ"ש בפתח אליהו בינה ליבא ובה הלב מבין, נמצא שהמחאת כפים מוציא ומגלה את החשק שבלב אל הידים וע"ז נמתק הדין

וזה פירוש, הפסוק (תהלים צא) ל' כי בי חשק ואפלטוהו פשוטו של מקרא שהקב"ה אומר כיון שהוא חשק בי, לכן אני אצילהו, ורבינו דורש שעל ידי כי בי גי' מ"ב {הקדמת התיקונים ז:} ל"א, היינו

רש"י (ד) טורף נפשו - חוזר על איוב לך אני אומר הטורף ומחבל נפשו באפו ובכעסו. הלמענך - הלמענך צדקתך תעזב הארץ ממשפט מדרתה. ויעתק צור - היוצר (ממקומו) מדעתו וממדתו:

^{כ"ב} עיני ברכות ה: *שטובא פסוק זה לענין תפלה

^{כ"ב} ברכות דף ה: תניא אבא בנימין אומר שנים שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חברו ויצא טורפין (מערבבים) לו תפלתו בפניו שנאמר (איוב יד ד) טורף נפשו באפו הלמענך תעזב ארץ.

פרש"י - טורף נפשו באפו. לך אומר אשר גרמת לך לטרוף את נפשך בפניך ומה היא הנפש זו תפלה כמו שנאמר ואשפוך את נפשי לפני ה' (ש"א א): **הלמענך תעזב ארץ.** וכי סבור היית שבשבילך שיצאת תסתלק השכינה ויעזוב את חבריך המתפלל לפניו:

^{כ"ב} תהלים ק"ט נפשי בכפי הנ"ל

^{כ"ב} סוף פסוק הנ"ל תהלים ק"ט קט

^{כ"ב} **שער הפסוקים - פרשת וישב - וז"ס פסוק (איוב י"ו ב') שלו הייתי ויפרפרי וכו', כי הנה ג' חיבורים הנו', שהם ג"פ יב"ק, הם בגימטריא של"ו.** כי בהיות המוחין דהויות דו"ק דגדלות, מתפשטים תוך ג' אלהים דמוחין דקטנות, בהיותם בגרון כנז"ל, אז נקרא המקום ההוא שלו, כי הדינים דאלהים, מתמתקין עם הרחמים שהם ההויות, ויש שלום ושלחה בעולם, ואין הדינים מתגברים. ונודע, כי אין הדין מתמתק ונכנע, אלא ע"י שרשו והנה הגבורות החמשה דדעת דגדלות, הם שרש להם, וברדתם דרך הגרון, אז הם מכניעים וממתקים את הדינים של אלהים, דמוחין דקטנות. ואמנם כאשר אין ההויות מתפשטות שם, אז הדינים של אלהים דקטנות מתגברים, וגורמים מלחמה בעולם. וז"ש איוב, בתחלה שלו הייתי, כאשר היו מתמתקים האלקים דקטנות, עם ההויות דגדלות, העולים בגימטריא שלו. ואח"כ כאשר נסתלקו משם ההויות דגדלות, אשר מכללם הם ה' גבורות שבדעת, הנקראים מנצפך, כמנין פ"ר, שהיו שרשי הדינים, ולכן היו ממתקים אותם כנזכר. ועתה שנסתלקו הגבורות ההם, הנקראים פ"ר, אז שלטו בו הדינים הקשים דקטנות דאלהים, ויפרפרי, עשני פירורין פירורין, מרוב היסורין, ע"י שנסתלקו פ"ר הגבורות: עד כאן לשונו.

ועיין לקמן בלשון מוהרנ"ת שמביא את הפסוק הזה וששלו"ו ר"ת של סוף ברכת כהנים וישם לך שלום, כמבואר בפע"ח שער חזרת עמידה פ"ז. משמע ששמע זאת מרבנו, ורק בכתב יד רבנו השמיט זאת. וצ"ע מדוע.

^{כ"ב} גם בדפוס ותולד - היא, ומתולד - הוא

^{כ"ב} **עץ חיים - שער כב פרק ג מ"ק - והנה כל כח שכחה שיש באדם נמשך לו ממוחין דקטנות אלו ומי שיוכל להורידן ע"י מעשיו למטה ע"י שימשיך מוחין דגדלות וידחה אלקים דקטנות ויסלקם מו"א לגמרי או יהיה לו זכירה נפלאה בתורה ויבין כל רזי התורה כי כל זכור הוא בדבורא רק אלקים דקטנות מונע ההארה דכורא בסוד זכור ואמנם מי שיורידם גם מנוקבא עד הבריאה זהו ודאי לא יהיה שום שכחה לו ויתגלו לו רזי התורה כתקונן.**

^ל **תהלים פרק צא (יד) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו פי ידע שמי: (טו) יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אפלטוהו ואכבדהו:**

רד"ק (יד) כי בי חשק. האל יתברך אומר עליך, כי בי חשק, ואפלטוהו, כי הוא סיבת ההצלה, כי אהבני אהבה גדולה עד שחשק בי. אפלטוהו ואשגבהו, בעבור שידע שמי אהיה לו מפלט ומשגב שלא יגע בו ולא יהיה לו שום מזיק. וידיעת שם המפורש שהוא בן ארבע אותיות היא אהבת האל יתברך והיא ההשגה השלימה שיוכל כל אדם להשיג בעודנו גוף:

^{כ"א} **תיקוני זהר דף ט. - ורזא דמלה כי בי חשק ואפלטוהו, כ"י ב"י בגמטריא מ"ב** אזכרות תפלי (דרישא ודרועא), אשגבהו כי ידע שמי, יקראני בקריאת שמע, ואענהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ"ח) אז תקרא וה' יענה, יקו"ק בארבע בתי תפלי דרישא, דאינון ארבע אתוון אהי"ה, וה' יענה יהו"ה בארבע בתי תפלין דיד, דאינון אדני"י, ואי תימא לאו אינון ביד אלא בית אחד חמישאה, יד כהה, הכי הוא ודאי דאיהי חמישאה:

ג"פ יד גימטריא מ"ב, ושם מב הוא בבינה, שהיא בחי' לב, ששם החשק, וע"י "כי ביי" דהיינו ג' ידיים שנעשים ע"י מחאת כפים כנ"ל **שנתגלה החשק שבלב**, ע"י שמתפשט בידים.
וזה בחינות מחאת כפים, עי"ז ואפלטוהו אצילהו ממדת הדין, **בחינות המתקת הדינים** ומשמע שעיקר הדינים בידים, לכן צריך שהחשק יתפשט מהלב אליהם, להמתיק הדין שבהם, וצ"ע מדוע הדין הוא בידים דווקא, ועיין תורה נו שם מבאר שכיון שהן עסקניות עי"ש ::

תיקון ה'

מכאן עד סוף לשון רבינו מבאר כיצד מחאת כף מבטל מחלוקת ומבאר ע"י התכללות הימין ושמאל חסד ודין ומבאר כיצד נרמז בפסוק האירו ברקיו תבל, כי תבל (ב"פ ריו) רומז למחאת כף (שמאל – גבורה – ריו + ריו – ג"פ עב – חסד – ימין) (וטעם שהחסד מתחלק לג' כי יש ג' כהנים גדול הדיוט וסגן) ועי"ז מבטל את ברק התלקחות המחלוקת שנקראת חציו.

ומבאר כיצד נרמז בפסוק "כל העמים תקעו כף" כי תקעו כף רומז למחאת כף ולהתחברות הפך המחלוקת, ותקעו רומז לימין ושמאל בימין הנכללין זה בזה, ועי"ז נעשה כל העמים דהיינו שלום.

גם ע"י מחאת כף מבטל המחלוקת, דהיינו שמחאת כף בתפלה היא סגולה לבטל כל מחלקת בשרשה. **כי כל המחלוקת נמשכים מבחי' קרח על אהרן** [ל"ב/ג"ז] כי קרח לא רצה להתבטל ולהיות תחת אהרן אלא מעליו, כי קרח ואהרן הם חסד ודין **שהם בחי' שמאלא וימינא** [ל"ד/ל"ה] וכיון שרצה להיות מעליו לא נמתק הדין שלו ע"י החסד ועי"ז התגבר הדין והמחלוקת מאד עד שנאבד מהעולם. **וע"י מחאת כף נכללים שמאל בימין וימין בשמאל/ל"ו ונעשים אחדות :**

וז"פ וזה פירוש **(תהלים צז)** [ל"ז/ל"ח] **האירו ברקיו תבל ראתה/ל"ח**. דהיינו שע"י שנתראה התבל (דהיינו התכללות הידיים ע"י מחאת כפים) עי"ז האיר ונמתק הברק שהוא בינוי למחלוקת כיון שהיא מתלקחת כברק.

²³ במדבר טו י' יא ובקשתם גם כהונה וכו' ואהרן מה הוא כי תלינו עליו. לכן רבינו מבאר קרח על אהרן נראה שרומז לדברי תיקון ל' דף עה. וכנראה הממוק מדגש שם שקרח לוי דין לדין לשמש את אהרן כהן חסד כלי להמתיק גבורותיו דהיינו להיות קרח תחת אהרן ולא על אהרן.

²⁴ במדבר פרק טז (יא) לכן אַתָּה וְכָל עֲדֹתֶךָ הַנְּעָדִים עַל יְדוֹד וְאַהֲרֹן מִה הוּא בִּי תִלְוֶנּוּ (וּתְלִינּוּ) עֲלֵי:

שפתי כהן – לכן אתה וכל עדתך הנועדים על ה'. אתה חושב שצד ערעורך הוא על אהרן, אין ערעורך אלא על ה', ואהרן מה הוא, ה' אמר לו קרב אל המזבח ואי אפשר לו לעבור על דיבורו של מקום, ואם אתה מערער עליו הוא יחיד, תעמוד אתה לבד נגדו, ולמה עשית קיבוץ גדול כזה על אהרן אתה וכל עדתך:

תיקוני זוהר תיקון ל' דף עד. – ומה שכתוב ויקרא אלהי"ם את האור ב' טוב ומפרש דא עמודא דאמצעייתא דאיהו טוב זה האור הוא התפארת שבמנוח האמלעני שהוא טוב, כי הוא מלת הרחמים הממוק את החסד והדין, לכן על ידי התפארת ויגדל אלהי"ם בין האור ובין החשך ומפרש בין האור, דא אהרן פנהא אור רומז על אהרן הכהן שהיה במלת החסד האקראי אור, ובין החשך, דא קרח חשך רומז על קרח שהיה במלת הגבורה האקראי חשך, אמר משה שהיה מושקע בתפארת, לי אהרן לאפרשא מחלקת לי לאוי להפיש המחלוקת של קרח, ולהשלים ולחבר את קרח עם אהרן, דאנא איהו דיוקנא דטוב דלעילא שאני הוא אורת הטוב שלמעלה, כי אני מושקע בתפארת המכריע וממוק את הגבורה עם החסד, אבל הוא דאתדבק קרח בהשוקא דסטרא אהרא לאה משה שקרח לא רצה להכלל עם החסד של אהרן, ועל ידי זה נמדבק בחשך שהוא סוגי הגבורות שממש נמשך הסטרא אחרא, וזהו ואכתיש עובדא דבראשית הכתיב את מעשה בראשית, שאז שיתק וימוק הקב"ה את הדין עם הרחמים, ועל ידי זה היה קיום העולם, דלא בעא לאתדבקא בשמאלא דאיהו לוי כי לא רצה קרח להתדבק בגבורה שבשמאל שבקדושה, ששם שרש הלוים שהיו משמשים ונטלים כלפי הכהנים ששורשם בחסד, ועל ידי זה הוא קיום העולם, וקרח לא רצה לזה לכן אמר הקב"ה למשה ואהרן הפדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כנגע, כי על ידי שנתדבק קרח בחשך של הסטרא אחרא, עורר עליו מלת הדין הקשה, עד שירד חיים שאלוה, ורוא דמלה וסוד הדבר של הדלתת קרח מן הקדושה נרמז במה שכתוב ויגדל אלהי"ם בין האור ובין החשך פ"י בין אור של אהרן לבין החשך של קרח.

²⁵ * זוהר בראשית יז. ותיקון ל' דף עד. שציין מוהרנ"ת לעיל בתורה מד'

²⁶ ועיין זוהר בראשית יז. עה"פ ויהיה רקיע בתוך המים להבדיל בין מים למים – לאפרשא בין מיין עלאין למיין תתאין וע"י מתוק מדבש שאז נבראה המחלוקת כי יום ראשון היה בסוד החסד ויום שני בסוד הגבורה ונעשה מחלוקת בין חסד לגבורה אם להנהיג את העולם בדין גמור או בחסד גמור ומאש המחלוקת נברא הגהנם. ובא התפארת והכריע להנהיג ברחמים עי"ש.

וממשיך שם הזהר שזה בחי' מחלוקת קרח על אהרן דהיינו הגבורה על החסד וממעשה בראשית למד משה כיצד להתנהג עם קורח. והוא התפארת נכנס ביניהם והנהיג שיעבדו במקדש ביחד שקורח ישמש את אהרן ויתמתק עי"ז ויתתקן, וכיון שלא רצה עורר אש הגהנם ונפל בו. עי"ש.

²⁷ צ"ע בשלמא שמאל בימין מובן אבל למה גם ימין בשמאל צריך להכלל. ואולי כנ"ל שעיקר ההמתקה היא בבחי' היד הרמה כי לא צריך לבטל לגמרי את הדין אלא ששניהם הדין והחסד יהפכו מדה השלישית שהיא רחמים וכנ"ל שגם בכל אחד לבדו יש איזה חסרון ואינו שלם כמו הרחמים.

²⁸ תהילים פרק צז (ג) אִשׁ לְפָנָיו תִּלְךָ וְתִלְהֶטָה סָבִיב צְרִי: (ד) האירו ברקיו תבל ראתה ותחל הארץ:

מצודות דוד – (ד) האירו – הברקים יהיו גדולים עד שיאירו לכל העולם. ראתה – כשתראה הארץ להב הברקים אז תחיל ותרעד:

²⁹ צ"ע לפי הביאור לא מובן למה ציטט תיבת ראתה. ואולי כפי שביארתי לקמן שהתבל מבטל רק את הברק של חץ המחלוקת דהיינו מה שרואים דהיינו הנגלה אבל הפירוד לבבות זה אח"כ ע"י תקעו כף. עין בהמשך.. ועיין לקמן שרבינו מתייחס לזה במה שכתב בהמשך – וע"י שנתראה תבל היינו מחאת כפים.

תבל, זה בחינות מחאת כפים. כי ימין זה ע"ב [לט] גמט' חסד, ושמאל זה רי"ו [מ] גמט' גבורה, וע"י שנכללים זה בזה נעשה שני פעמים רי"ו דהינו רי"ו שהוא ג"פ חסד ורי"ו שהוא גמט' גבורה, ביחד הם גימטריא תבל. כי גם ע"ב שהוא חסד זרוע ימין, יש בו שלש פעמים ע"ב דהיינו שהחסד הממתיק את הדין הוא ג"פ חסד גימטריא רי"ו, ושלשה פעמים ע"ב דהיינו ג' כהנים, זה בחי' כהן גדול, וכהן הדיוט, וסגן הכהן [מא].

וע"י שנתראה תבל, היינו מחאת הכפים, עי"ז האירו ברקיו, כי מחלוקת היא בחי' דין בחי' חשך, וע"י ג"פ חסד שע"י מחאת כף, מתבטל החושך, דהיינו נתתקן המחלוקת הנקרא ברק לקמן יתבאר שהברק הוא רק כינוי לאופן שהמחלוקת מתלקחת כברק אבל מחלוקת עצמה נקראת חץ. ודמיון הברק למחלוקת נראה כי כשהשמים קודרים אזי פתאום הוא בא בשקט בכח גדול כמו ניצוץ עצום ונורא שבכוחו להדליק תבערה גדולה ומיד אחריו רעש גדול. כמ"ש (זכריה ט')/מב) ויצא כברק חיצו, וחץ לשון מחלוקת. כמ"ש בברכת יעקב ליוסף (בראשית מט)/מג) וישטמהו בעלי חיצים, ותרגומו בעלי פלגותא והכוונה לאחי יוסף ששנאו אותו וחלקו עליו ::

נראה שרומז כאן לשני שלבים בביטול המחלוקת, כי לעיל דיבר מתב"ל דהינו חיבור רי"ו דג' חסדים עם רי"ו דדין, שזה בחי' חיבור ימין ושמאל שבמחאת כפים, אבל חסר ההתכללות של ימין ושמאל ושמאל וימין כמבואר לעיל לגבי קרח ואהרן, ולכן התבל רק מבטל את הברק, דהינו הנגלה ונראה של המחלוקת, אבל נשאר עדין פירוד לבבות, שזה מתבטל ע"י שנכלל ימין בשמאל ושמאל בימין, שזה בחי' תקעו כף, שע"י נעשה שלום בחי' "כל העמים קעו כף", כפי שהולך ומבאר כאן

וזה פי', (תהלים מז)/מד) כל העמים תקעו כף, לשון התחברות כמבואר בפרש"י שם על תקעו כף, והתחברות היא הפך המחלוקת שהיא פירוד, וגם רומז שע"י התחברות ימין ושמאל (כמבואר במצודות שם שתקעו כף הוא מחאת כף מתוך שמחה) נמתק הדין והמחלוקת, כי שני פעמים ע"ב רי"ו דהיינו ב"פ ימין ושמאל כנ"ל שמכה ימין בשמאל ושמאל בימין הם גימטריא תקעו רמז שע"י מחאת הכפים מתבטל המחלוקת והפירוד ::

מ"ו (להיות קודם שהעתקתי תורה זאת מכתובת ידו הק', כתבתי מתחילה קצת מענין זה בעצמי, כפי מה ששמעתי, ולהיות קצת דברים מבוארים שם קצת יותר, ע"כ העתקתי ג"כ, ושניהם כאחד טובים. וזהו) :

^{לט} גמט' הויה במילוי יודין גמט' חסד

^מ ג"פ ע"ב גמט' גבורה עיין ע"ח שער לג פ"א, ועיין לעיל תורה יג ה' שם ציין הטשעניער רב לעיין תיקון י' [דף כה:] ותיקון כא [דף נה:] ותיקון סט [דף צט:] ועיין עץ חיים שער הכללים פ"ג

^{מא} כי ע"ב חסד כנ"ל וכהן איש חסד כמבואר בפע"ח סליחות פ"א פ"ט ושבת פי"ט ועיין סוטה מב. למה סגן כהן משמש

^{מב} זכריה פרק ט (יד) וידיד עליהם יראה ויצא כברק חצו ואדני ידוד בשופר יתקע והלך בסערות תימן:

מלבי"ם (יד) ודה) – גם מאמרים אלה מקבילים. שבמלחמת המכביים יתראה ה' עליהם להושיעם (וגם ראו אז את ומופת בה' – כפרש"י) וחצו יצא – מן הקשת כברק – שהם ידרכו הקשת שממנו יצא חץ ה' כברק להשמיד את היונים, ובמלחמה האחרונה של גוג ומגוג ה' אלהים בשופר יתקע – לקבץ הנדחים מארבע כנפות הארץ, כמ"ש והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור וכו', והלך בסערות תימן – שנגד חיל גוג שיבא מארץ צפון, יבא נגדם רוח סערה מן הדרום להומם ולאבדם:

^{מג} בראשית פרק מט (כב) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור: (כג) וימרהו ורבו וישטמהו בעלי חצים:

תרגום אונקלוס (כג) ואתמררו יתיה ונקמוהי ואעיקו ליה גברין גברין בעלי פלגותא:

שפתי כהן – וימררוהו ורבו. וימררוהו כתיב, זה שמעון שנאמר (בראשית ל"ז, י"ט) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא. ורבו שרבו עם ראובן שאמר לא נכנו נפש. וישטמוהו, וישטמהו כתיב, נטר לו המשטמה שהשליכו לבור מלא נחשים ועקרבים ולא לבור אחר שכן ויקהו וישליכוהו כתיב. אבל אותה המשטמה היתה בעלי חצים כחצים של עלים שאין בהם ממש על דרך ורדה אותם קול עלה נדף (ויקרא כ"ו, ל"ו). ורש"י ז"ל פירש בעלי חצים שלשונם כחץ ותירגם מלשון חלוקה אותם שהם ראויים לחלוק עמו נחלה לאפוקי לוי שאין לו נחלה, אף על פי שבשכם היו שניהם אחים שמעון ולוי בענין יוסף לא היה לוי עמו בהסכמתו של שמעון. חצים גימטריא מקח שעשו בו מקח וממכר, וחמק עבר מהם, ונעשה מוכר קמח, שנאמר (בראשית מ"ב, ו') ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ.....

^{מד} עפרש"י תקעו כף התערבו זה עם זה להריע. ומצודות ציון פי' ענין הכות כף אל כף לשטחה וכמ"ש בנחום ג' יט שומעי שמען תקעו כף עליו

^{מה} תהילים פרק מז (א) למנצח לבני קרח מזמור: (ב) כל העמים תקעו כף הריעו לאלהים בקול רנה:

רש"י (ב) תקעו כף – התערבו יחד זה עם זה להריע לאלהים בקול רנה:

מצודות ציון (ב) תקעו כף – ענין הכות כף אל כף לשמחה וכן תקעו כף עליו (נחום ג):

^{מז} הערת מוהר"ת בתקפא. לשון מוהר"ת זה נמצא בדפוס צילום 80 סור ד' ולשון רבינו נמצא שם בצילום 81 סור ד'

ענין הכאת כף אל כף בעת התפלה, כתוב בפע"ח ^{מ"ז}(בשער חזרת עמידה פ"ז בסופו)/מ"ח של"ו הייתי ויפרפרני (איוב יו/מט) של"ו בגימטריא ג' הויות וג' אלקים ור"ת של וישם לך שלום [ג' גימטריא של"ו, דהיינו שג' פעמים הויה^{מ"א} ממתיק ג' אלקים. כי יש ג' ידיים יד הגדולה ויד החזקה ויד הרמה, והן יד ימין הוא יד הגדולה, יד השמאל יד החזקה, וע"י חבוקת הידים נעשה יד הרמה. וע"כ כשמכה כף אל כף ומחבר הידים בתפלה, נמתקין הדינין, כי יד הוא בחי' הויה, יוד אותיות וד' אותיות, וע"י ג' הידים שהוא ג' הויות, נמתקין הג' אלקים, שהם הדינין היוצאין מהגרון שהוא בגימטריא ג' אלקים:

והוא סגולה לזכרון, כמ"ש (תהלים קיט) נפשי בכפי תמיד, נפשי, היינו בחי' תפלה. כמ"ש (שיר השירים ה') נפשי יצאה בדברו. בכפי תמיד, הינו כשמכה כף על ג' כף בשעת התפלה, על ידי זה ותורתך לא שכחתי ^{ג"ג},

כי השכחה הוא מוחין דקטנות ^{ג"ג} בחי' אלקים, וכשממתיק הדינים כנ"ל, אזי הוא במוחין דגדלות, ואין לו שכחה.

וע"כ ותורתך לא שכחתי, ר"ת שלו, דהיינו ע"י שממתיק ג' אלקים בג' הויות כנ"ל, אין לו שכחה.

וזה דייקא בשעת התפלה, כי אז יודע אם הוא במוחין דקטנות או דגדלות, כי הדיבור הוא התגלות המוחין כמ"ש מפיו דעת ותבונה (משלי ב') :

^{מ"ז} נוסף בתקפא

^{מ"ח} פרי עץ חיים - שער חזרת העמידה - פרק ז - והנה, כשהכהן אומר וישם לך שלום, יכוין אז לבקש על החלום, כי ר"ת "וישם לך שלום, הם ול"ש, גימ' ג' אלהים וג' הויות כנ"ל, הממתקים ע"י כנ"ל. ולזה נתכוין איוב באמרו, שלו קויתי ויפרפרני, פי', שחשב שהיה הדינין ממותקין, שהם ג' אלהים עם ג' הויות, אבל ויפרפרני, שנהפך הכל לדין, שהם פ"ר כנודע. ומ"ש אח"כ ויפצפצני, הוא פ"ץ מנצפ"ך, ועיין בל"ת פרשת וישב בענין חלום שר המשקים ושר האופים. ער כאן לשונו.

^{צ"ע} שנקט שלו קויתי ויפרפרני. ולא כלשון הכתוב באיוב שלו הייתי.

^{מ"ט} איוב פרק טז (יב) שלו הייתי ויפרפרני ואחז בערפי ויפצפצני ויקימני לו למטה:

^י במדבר ו' כו

^{מ"א} בדפ"ר - הווי', בתרלד - הויה, ומתלדו - הויה

^{מ"ב} גם בדפ"ר ותלד - על, ובתשכס - אל

^{מ"ג} סוף הפסוק הנ"ל נפשי בכפי תהלים קיט קט הנ"ל.

^{מ"ד} עיין שער המצות ואתתן הקד' ב'.

